

Olimpia Melinte

SERION PANTALON

în Țara Amintirilor

*după o idee a fiului meu,
Alexandru*

Ilustrații de
Diana Tivu

Sasha dă buzna în camera lui, trântind ușa. Se așază pe pat bosumflat și își strânge pumnii. Din hol se aude vocea caldă a mamei:

— Saș, hai să vorbim!

— Nu vreau să vorbim, vreau să mă liniștesc.

— Bine, atunci eu te aștept aici până îți revii și apoi vorbim.

— Poți să stai cât vrei! Oricum vreau să mă culc, e târziu și doar mâine e *prima zi de școală*, îi răspunde băiatul pe un ton bosumflat. Apoi sare în pijamale, stinge lumina și se bagă în pat.

— Bine, mami, somn ușor, dacă te răzgândești și vrei totuși să vorbim, știi unde mă găsești. Să te odihnești, te iubesc!

Dar Sasha nu-i mai răspunde. Își ia lanterna pe care o ține ascunsă sub pat și se bagă cu ea sub pătură. Ușor, ușor în casă se face liniște și băiatul rămâne singur cu gândurile lui.

„Prima zi de școală“, doar asta îi sună în minte. „Mâine încep școala. *Bună, sunt Harry Potter, îmi place de Sasha și culoarea verde* — ah, nu, nu era așa, iar m-am încurcat“ și, nervos, puștiul lovește salteaua cu piciorul. „*Eu sunt Sasha, îmi place Harry Potter și culoarea verde*, așa trebuie să spui, hai, ține minte, nu e mare brânză!“, își tot repetă el fraza cu care se va prezenta în fața noilor colegi. „Și dacă toți copiii o să râdă de mine, dacă mă bâlbâi, dacă uit ce am de zis, dacă doamna învățătoare e rea, dacă nu o să mă placă nimeni?“ Zeci de gânduri și de temeri îi trec prin minte, se pare că îl așteaptă o noapte lungă și cu mult prea multe întrebări fără răspuns. Aprinde și stinge lanterna, se întoarce când pe o parte, când pe alta, se ridică și se uită la ghiozdan, îl pune în spate și se privește în oglindă, încearcă să facă mai multe fețe, ba serios, ba zâmbind din vârful buzelor, ba timid. Își probează din nou sacoul de la uniformă, își bagă mâinile în buzunar și le scoate. Iarăși se aruncă pe pat și Moș Ene pare că nu mai are de gând să vină.

Se foiește, dă din picioare, fredonează în surdină un cântecel, își mișcă degetele prin aer, numără oi, pisici și mașini, dar nimic. „Off, măcar dacă ar fi Serion Pantalon cu mine!“, își spune în șoaptă și ochii încep să i se umple de lacrimi.

Deodată, se aude un zgomot pe hol; parcă scârțâie parchetul, parcă se aud pași. Puștiul sare din pat și fugе la ușa camerei. E pregătit să își înfrunte din nou părinții, să le spună că are nevoie de timp să se liniștească și că, orice ar zice ei, prima zi de școală n-are cum să fie un „eveniment special“! Dă să iasă pe hol și deodată cineva intră val-vârtej în camera lui! Sasha se sperie cumplit, sare în pat și se ascunde sub pătură.

— Hai, ce faci? Nu ești gata?

Puștiul se face că nu aude. Stă sub pătură cu ochii strânși și nu vrea să se miște de acolo. Încremenește o secundă și apoi e gata-gata să țipe, pentru că în minte îi încolțește gândul că poate a intrat un hoț în camera lui, dar parcă nu găsește curajul să reacționeze.

— Sasha? Ce faci? Te-ai speriat?

Băiatul nu răspunde, aproape că își ține răsuflarea.

— Sunt eu, Serion Pantalon! Nu mă recunoști?

— Cine? Întreabă Sasha șocat și stă în continuare nemișcat în pat.

— Vai! Te-am speriat! Îmi pare rău, dar bănuiam că știi că o să vin în vizită în seara asta.

— Adică ăsta e numele tău de cod? se aude o voce timidă.

Sasha își scoate capul de sub pătură și se uită printre gene la puștiul din fața lui.

— Ce nume de cod, despre ce vorbești? Nu mă mai recunoști? Sunt eu, prietenul tău imaginar, Serion Pantalon! Am hoinărit cu tine prin imaginație toată grădinița. M-ai creat la grupa mică și de atunci am făcut împreună toate năzbâtiile. Când ai intrat în grupa mare, credeam că-ai uitat de mine! Dar cum anul ăsta începi școala și am înțeles că ești cam emoționat, m-am gândit că ar fi frumos să te vizitez și să facem o călătorie prin Țara Amintirilor.

Sasha deschisese ochii de-a binelea. Stătea în vârful patului și se uita la Serion Pantalon. Parcă, parcă îi părea cunoscut. În loc de păr avea niște smocuri de paie crescute alandala în vârful capului, o salopetă galbenă cu nasturi roșii și un tricou dungat. Dar ochii aceia rotunzi, fața zâmbitoare și ochelarii de vedere cu rame turcoaz, care îi dădeau un aer foarte important, parcă îi aminteau de cineva. Și totuși... aproape că nu îi venea să creadă. Chiar își dorise să îl aibă alături pe vechiul său prieten, dar să vină Serion Pantalon la el în cameră, asta era prea de tot!

S-a șters la ochi și a încercat să spună ceva, foarte contrariat de ce se întâmplă. Dar Serion i-a tăiat-o imediat:

- Deci? Ce faci? Mai lenevești mult sau pornim la drum?
- Când? Acum? întreabă Sasha cu ochii cât cepele.
- Da, acum! Hai că nu avem prea mult timp la dispoziție și sunt multe locuri de vizitat!

— Dar, eu n-am cum... adică mama și tata mi-au zis că...

— Sasha, părinții tăi dorm și, dacă mai zăbovim mult aici, o să-i trezim!

— Păi, unde mergem?

— În Țara Amintirilor!

— Țara Amintirilor? Ce e asta?

— O să vezi, hai, fuguța, pune-ți tenișii și să mergem!

— Rămân în pijamale?

— Da, acolo unde mergem te primesc și în pijamale.

— Dar nu înțeleg nimic! Lămurește-mă! Părinții mi-au spus că nu am voie să vorbesc niciodată cu necunoscuții și tu crezi că aș putea să plec în miez de noapte cu tine? Nici măcar nu știu exact cine ești!

— Sunt Serion Pantalon, ți-am spus.

— Bine... dovedește-mi!

— În regulă. Îți mai amintești când am mers prima oară cu cortul la munte și alergam unul după altul prin toată poienița unde campaseră părinții tăi și aveam câte un băț în fiecare mână, pe care le foloseam pe post de ștergătoare și ne prefăceam că suntem mașini? Și spuneam întruna fâs-fâs, fâs-fâs? Sau serbarea de la grupa mijlocie, când tu erai greiere și-ai prins curaj pe scenă pentru că eram cu tine și țopăiam amândoi dintr-o parte în alta de se prăpădeau de râs spectatorii?

— Da... îmi amintesc! Nu pot să cred că ești aici, Serion Pantalon, ce mă bucur să te văd!

Și Sasha a sărit într-un suflet să îl ia în brațe. Dar chiar în clipa aceea, pe hol s-au auzit pași. Tata se trezise.

— Șșșt, șșșt, își făceau semne cei doi.

Serion s-a băgat sub pat, iar Sasha a aterizat direct sub pătură. Stătea acolo nemișcat ca și cum ar fi fost cufundat într-un somn adânc.

Tata a băgat capul pe ușă, l-a văzut că doarme și a spus în șoaptă, ca pentru el:

— Pehlivanul! A adormit până la urmă! Apoi s-a retras în dormitor.

Pentru câteva secunde, cei doi nu au scos nici un sunet. Au stat nemișcați, apoi Serion a ieșit încet de sub pat, Sasha a coborât cu grijă, s-a încălțat, s-au îmbrățișat prietenește și-au pornit la drum.

— Avem nevoie de ceva în călătoria asta? Să îmi iau geaca sau un sandvici?

— N-ai nevoie de nimic, hai să mergem. Prima oprire va fi în casa prietenelor tale.

— Mergem la Nati și la Marga? Uraaa! Vin și ele cu noi?

— Nu chiar, dar o să le vezi și pe ele.

— Hai, hai să mergem. Dar stai puțin, cu ce mergem până acolo? Ele stau în cealaltă parte a orașului!

— Am o surpriză pentru tine!

